

[Aage Frandsen]

arbejdsløse var dækket ind, tror jeg da, det er meget enkelt at forstå, for i 1964 var der ingen, der forestillede sig, at der var mennesker, der ville være arbejdsløse i adskillige år. Det var jo noget, man var i en kort periode, og det betød, at man godt kunne klare det økonomisk, og det ville sige, at ens ATP-pension blev alligevel ikke reduceret ret meget i forhold til andres.

Det er jo en helt anden situation, vi er i og har været i de sidste ti år. Derfor har vi i SF i adskillige år kæmpet for at få dette her igenem, og derfor var det for os meget vigtigt at få det igennem, som jeg nævnte før, i foråret.

Man kan så diskutere, hvordan fordelingen skal være, og det glæder mig da at høre, at hr. Per Stig Møller er bekymret for, om de arbejdsløse kan klare betalingen, fordi de skulle sådan set have til deres forbrug. Det er vi også lidt bekymret for, så den del af det kan vi godt dele bekymringen for, men hr. Per Stig Møller var også bekymret for arbejdsgiverne og for staten, altså for a-kasserne og staten. Det vil sige, at det er dem alle sammen, man er bekymret for, og så må man sige, at man ikke kan løse det på nogen som helst måde.

Vi betragter den model, der er lavet, som en acceptabel model, fordi den er et forsøg på at dele byrden. Hvis det havde været et større beløb end de 100 kr., den arbejdsløse skulle klare, kunne man naturligvis have set på det. Men i forhold til den glæde og det gode, som de arbejdsløse opnår ved det, betragter vi det som et klart fremskridt.

Derfor kan vi tilslige forslaget en meget positiv og velvillig behandling, og vi vil gerne medvirke til at afklare de problemer, som også andre partier vil stille spørgsmål om, men det er altså med henblik på at sikre, at ordningen kan blive så god som muligt – ikke på nogen som helst måde et forsøg på at træne det, som man kunne få indtryk af at andre vil.

Poul Nødgaard (FP):

Det oplyses, at det bærende princip for lovforslaget er, at det nu har vist sig, at ATP-lovens pensionsberegningsregler ikke i tilstrækkelig grad kompenserer for lønmodtagernes fravær fra arbejdsmarkedet og deraf følgende tab af pensionsbidrag.

Fremskridtspartiet har aldrig lagt skjul på, at vi mener, at det eksisterende ATP-system er utilstrækkeligt som tillægspensionssystem, og

at ATP-systemet i realiteten skader mere, end det gavner.

Fremskridtspartiet mener, at mulighederne for at etablere private pensionsordninger af karakter som tillægspensioner skal styrkes. I den sammenhæng finder vi, at det er væsentligt, at sådanne muligheder opnås gennem en mere moderat beskatning. Hvis beskatningsniveauet blev reduceret, ville lønmodtagerne – også de ledige lønmodtagere – få bedre mulighed for privat at tegne pensionsordninger.

Ved at styrke mulighederne for etablering af private pensionsordninger gennem skattelettelser gives der også mulighed for friere valg af pensioner. Det er ikke utænkeligt, at mange lønmodtagere slet ikke ønsker at deltage i yderligere tillægspensionsordninger, men i stedet ønsker øjeblikkelig at omsætte deres indtægter i direkte forbrug. Selv om man måske kan angive mange årsager til, at en sådan adfærd ikke er hensigtsmæssig og langsigtet, vil Fremskridtspartiet ikke bruge det som begrundelse for ikke at give lønmodtagerne større frihed i form af større valgfrihed og mindre beskatning.

Fremskridtspartiet ønsker at ophæve ATP-systemet og vil derfor ikke medvirke til at cementere ATP-systemet gennem en vedtagelse af forslaget, hvis omfattende – og jeg understreger omfattende – økonomiske aspekter ingen synes at have interesseret sig særlig meget for.

Jeg kan undres over, at erhvervsministeren, der har søgt at sælge sig selv som vogter af, at erhvervslivet ikke pålægges yderligere byrder, er totalt tavs i denne sag. Det er så let for erhvervsministeren at fremsætte noget sådant uden at efterleve noget som helst af det, der bliver sagt.

I Arbejdsmarkedsudvalget, hvor denne sag jo helt givet kommer til behandling, vil vi kalde CD's erhvervsminister i samråd, for nu må vi have at vide, om de ting, erhvervsministeren – eller hvad det nu er, fru Mimi Jakobsen kalder sig – har sagt, ikke skal efterleves. Vi har behandlet flere love her i de sidste 8–14 dage, hvor der er smuttet masser af udgifter igenem, som betyder, at erhvervslivet får forøget deres omkostninger. I denne sag er der tale om 630 mio. kr., ganske vist fordelt ud over både erhvervsliv og lønmodtagere, men én ting står fast: pengene skal trods alt findes, hvad enten